

mener dog i overensstemmelse med Brøndborefor-
eningens bestyrelse, at udviklingen nu er nået så
langt med hensyn til fastlæggelse af en brøndbore-
uddannelse, at indenrigsministeren bør have en
bemyndigelse til at gennemføre en egentlig autori-
sationsordning. Forslagets § 9, stk. 1, er i overens-
stemmelse hermed. Da den frivillige kursusvirk-
somhed ikke gør lovbestemmelser nødvendige, fore-
slås ingen regler herom. Den foreslåede regel om-
fatter ikke brøndgravning.

Efter 1926-lovens § 1, sidste stk., skal den, der
lader en boring udføre, indsende visse meddel-
elser om jordlag m. v. til Danmarks geologiske
Undersøgelse. I praksis varetages indberetnings-
pligten ikke af bygherren, men af brøndboreren,
og der er gennemført et snævert samarbejde mellem
brøndborene og Danmarks geologiske Under-
søgelse, der herved har kunnet indrette sit meget
værdifulde borearkiv. Denne ordning er foreslået
lovfæstet ved KF § 4, stk. 3. § 9, stk. 2, svarer
hertil med en ændring, der er aftalt mellem Brønd-
boreforeningen og Danmarks geologiske Under-
søgelse.

Til § 10.

Bestemmelsen er enslydende med KF § 4, stk. 1,
der svarer til 1926-lovens § 1, stk. 3. Bestemmelsen
omfatter alle prøveboringer og prøvepumpninger
på egen grund, også når de foretages til brug for
et indvindingsanlæg, der kræver tilladelse efter § 13.
I sidstnævnte fald kan spørgsmål om erstatning
for skade ved sænkning af grundvandstanden dog
indbringes for en landvæsensret efter § 19, stk. 1.

Til § 11.

Efter 1926-lovens § 1, stk. 1, 1. punktum, er
enhver grundejer berettiget til at gøre brug af det
grundvand, der kan indvindes på hans egen grund,
til brug i husholdningen, til landbrug, mindre nær-
ingsdrift eller anden almindelig anvendelse.

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger
afsnit 1 a, forstås bestemmelsen i praksis således, at
den kun fastslår, hvilken vandindvinding en grund-
ejer har ret til at foretage *uden tilladelse fra en
landvæsenskommission*, men ikke udelukker, at der
på andet lovgivningsgrundlag kan gøres indgreb i
retten; dette er således sket ved bestemmelser i
sundhedsvedtægterne, ved bygningslovgivningen og
ved private aftaler. Også i øvrigt har bestemmelsen
voldt fortolkningsvanskeligheder i praksis. Det an-
tages, at retten i almindelighed kun omfatter for-
brug i *grundejerens egen husholdning eller virksom-
hed*, herunder dog også en landejendoms større
gæstemodtagelse og folkehold, eventuelt med flere

funktionærboliger, og udlejning af en del af en ejen-
dom på landet til sommergæster; større godser har
dog undertiden søgt tilladelse hos en landvæsens-
kommission, og retten omfatter næppe hotel- og
pensionatsdrift, medmindre virksomheden kan be-
tegnes som mindre næringsdrift, ej heller driften af
en større institution (militærlejr, børnehjem osv.).
I praksis har man anset det for lovligt, at en grund-
ejer, som har indrettet en god brønd eller boring,
uden tilladelse har leveret vand til en enkelt nabo-
ejendom. *Landbrug* omfattede i 1926 kreatur-
vanding, spandevask og anden landbrugsrensning
m. v.; kunstig vanding med overrisling eller sprin-
leranlæg spillede derimod ikke nogen rolle. I vand-
løbsloven af 1949 fik man bestemmelser om kunstig
vanding med overfladevand; det fastsloges i §§ 38-48,
at der altid krævedes tilladelse fra en vandløbsret;
bredejerens ret til at bruge overfladevand til land-
brugsformål uden tilladelse begrænsedes derfor i § 3,
stk. 3; til „almindeligt landbrug“. I overensstem-
melse hermed har man været tilbøjelig til at for-
tolke 1926-loven således, at kunstig landbrugs-
vanding med grundvand altid kræver tilladelse fra
en landvæsenskommission. Ved fortolkningen af
begrebet *mindre næringsdrift* har man lagt vægt på
vandforbruget; ansøgere, der kun har søgt om
1.000-2.000 m³ vand årligt til næringsdrift, har
undertiden af landvæsenskommissionen fået at
vide, at tilladelse var unødvendig; på den anden
side har man antaget, at en gartnerivanding på
5.000 m³ årligt krævede tilladelse (1961-betæn-
ningen, side 30, spalte 1). *Anden almindelig anven-
delse* omfatter bl. a. havevanding og bilvask.

KF § 2, stk. 1, 1. punktum, gentager til en vis
grad 1926-lovens bestemmelse; anvendelsen til
landbrugsformål er dog begrænset til „almindeligt
landbrug“, hvorved det er tanken at udelukke
kunstig landbrugsvanding, der er særskilt omtalt i
KF § 2, stk. 3; reglen om næringsdrift er overført
til KF § 2, stk. 2, der sætter en maksimumsgrænse
på 3.000 m³ årlig; brug til almindelig anvendelse
kan kun ske „i ringe omfang“. I KF § 2, stk. 1, 2.
punktum, tages forbehold med hensyn til sundheds-
vedtægter og bygningslovgivning.

Nærværende forslags § 11, stk. 1, stemmer i det
hele med KF § 2, stk. 1. Man har således opgivet
at fortolke den tidligere bestemmelse nærmere, men
har henholdt sig til den ovenfor nævnte forståelse
af nuværende praksis, hvilket også skulle fremgå
modsnævningsvis af, at mindre institutioner, hoteller,
pensionater og landbrugsvanding i mindre omfang
er omfattet af forslagets § 12; også campingpladser
— hvor vandforsyningens hygiejniske standard vil
være af stor betydning — er indbefattet under § 12